

1830

ONS JUBELJAAR

1930

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

15 AUGUSTUS 1930

No. 16

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

————— OPGERICHT IN 1896 —————

„Dit is de ellende onzer eeuw, dat zij de gedachte aan strijd tracht te verbannen en het leven in genieten omzet: genieten zooveel mogelijk in den kortsmogelijken tijd”.

Dr. G. J. van der Flier.

KONINGINNEDAG.

1880—1930.

Sinds achttien-negentig, toen Neêrlands Eerste Vrouwe
(Tienjarig meisje toen) werd oog- en hart-magneet,
Is deze dag gevierd met geestdrift, liefde en trouwe:
Oranje-boven bleef de leus, de vreugdekreet.

Door jaren, eeuwen aan Wilhelmus van Nassouwe
In vrede en krijg gewijd, verknocht bij lief en leed,
Zou 't Nederlandsche volk, wat wiss'ling men aanschouwe,
Zoo noodig strijden nú, zoo goed als 't immer streed.

O ja, daar zijn er wel, die naar verand'ring haken,
Maar zou 't *verbeetring* zijn, kreeg eens die groep haar zin?
Is op *verlies* geen kans, zoowel als op *gewin*?

Ons land is moeilijk van de Oranjes los te maken,
Ze zijn ons volkssymbool, waaraan men niet moet raken:
Oranje boven dus! Leve de Koningin!

K.

EEN NIEUWE BOODSCHAP VAN GOD.

(Vervolg van blz. 255.)

Als directe vervulling van vers 11 werden de woorden van het boek in 1827 door Martin Harris gegeven aan een, die geleerd was, n.l. aan Professor Charles Anton, welke zeide: „Een verzegeld boek kan ik niet lezen.” Het boek zelf was in de handen van een ongeleerd man gegeven. Deze man, de profeet Joseph Smith, vertaalde het door de macht Gods in de Engelsche taal. Op deze wijze werkte God een wonderbaarlijk werk en een wonder, zooals in vers 14 was voorspeld. Dit alles geschiedde, zooals in vers 17 was voorspeld, tusschen de jaren 1827 en 1830, kort voordat de verandering van den Libanon plaats vond.

Gij zult U herinneren, dat de Libanon of Palestina omstreeks 1840 weer begonnen is vruchtbaar te worden en bewoonbaar, nadat het sinds de verwoesting van Jeruzalem in de eerste eeuw na Christus verwoest was geworden. We leven dus nu in den tijd, dat de woorden van het boek zouden moeten gehoord worden.

Bovendien veroorzaakte het boek precies die gevolgen als Jesaja had voorspeld. Het heeft veroorzaakt, dat de eenvoudigen zich in den Heilige Israëls verheugd hebben. Tien duizenden heiligen, welke de vereenigde getuigenis van het Boek van Mormon en den Bijbel hebben ontvangen, zijn zóó toegenomen in geloof in den Zoon van God, dat hunne vreugde in den Heilige Israëls op onmetelijke wijze is vergroot geworden.”

„Voor een rechtsgeleerde is dit een schoone gedachte”, merkte de man der wet op. „De Bijbel is de getuige voor Christus van de oostelijke wereld, terwijl het Boek van Mormon de getuigenis is van het westelijk continent voor den Zoon van God.”

„Ik heb tot nu toe zwijgend naar Uw onderlinge uiteenzettingen geluisterd”, mengde de oudheidkundige zich in het gesprek. „Ik vroeg mij zoo juist af, of gij eenig authentiek bewijs hebt van het Boek van Mormon van oudheidkundig standpunt bezien.”

„De Amerikaansche oudheidkunde heeft ons zeer veel gegeven tot bekrachtiging van het Boek van Mormon, evenals de gewoonten der Amerikaansche Indianen. Bij voorbeeld: De eerste twee hoofdstukken van het boek beschrijven twee groote historische feiten betreffende de eerste volksvestiging in Zuid-Amerika. In deze hoofdstukken wordt beschreven, hoe de vier zonen van Lehi Jeruzalem verlieten om naar Amerika te gaan en dat ten slotte de jongste de heerscher werd. In 1871, veertig jaren na het uitgeven van het Boek van Mormon, schreef Baldwin in zijn „Zuid-Amerika”: „De oorspronkelijke bevolking van Zuid-Amerika stamt van vier broeders af. De jongste dezer broeders verkreeg algemeene heerschappij en werd de eerste van een lange rij vorsten”. „Als de tijd het mij toeliet, zou ik in staat zijn U tientallen oudheidkundige:

bewijzen tot staving van geschiedkundige verklaringen uit het Boek van Mormon te geven. Ik zal evenwel uw aandacht slechts voor één opmerkelijke gebeurtenis vragen. Ik bedoel de historische feiten, beschreven in het derde hoofdstuk van het boek Helaman uit het Boek van Mormon. In dit hoofdstuk wordt beschreven, dat eenige der Nephieten, welke eerst Zuid-Amerika bewoonden, naar Midden-Amerika verhuisden om aldaar de landstreek in te nemen, welke eerst door de Jaredieten bewoond geweest was. Volgens dit verslag vonden de Nephieten bij hun komst in Centraal-Amerika al het timmerhout verwoest en dientengevolge gebruikten zij voor hun bouwwerken cement."

„Ik kan niets merkwaardigs in dit verhaal zien”, zeide de geestelijke.

„Nu, gij zult zoo dadelijk zien, dat het verhaal zelfs zeer merkwaardig is”, antwoordde de zendeling met nadruk. „Laat ik er U op attent maken, dat in dit eene hoofdstuk van het Boek van Mormon drie groote feiten van historische waarde worden beschreven. Ten eerste, dat Centraal-Amerika in den voor-historischen tijd door elkander opvolgende rassen werd bewoond; ten tweede, dat één dezer volkeren het timmerhout verwoestte; en ten derde, dat een dezer volkeren cement gebruikte om te bouwen.”

„Maar is dit verhaal waar?” vroeg de professor.

„Ja, deze beweringen zijn zonder twijfel authentiek”, antwoordde de Ouderling.

„Ik heb hier een brochure, geschreven in 1909 door Dr O. F. Cook van het Departement van Landbouw van de Vereenigde Staten. Ik zal U van bladzijde 14 voorlezen: „Het kan nauwelijks voor mogelijk gehouden worden, dat die dieren, welke bewoners der humus zijn, in het leven konden blijven op den heuvel, welke met ruïnes bedekt is, daar de pyramides en de kazerne-achtige gebouwen alsmede de groote oppervlakte van de rijkelijk bewerkte, terrasvormige toegangen, er uit zien, alsof ze geheel met cement bedekt geweest zijn.”

Verder op bladzijde 16: „Vele landstrekken, welke nu bedekt zijn met schijnbaar maagdelijk woud, blijken na oudheidkundig onderzoek streken te zijn, welke in vroegere tijden nieuw beboscht zijn geworden. Zoo bewijzen de overblijfselen van twee of drie soorten beschavingen, onderling zeer verschillend, ons, dat dezelfde landstreek achtereenvolgens door evenveel oude volkeren bewoond moet geweest zijn, een landstreek, nu door koffieplanters ontgonnen, alsof dit nog nooit eerder geschiedde.”

„Deze twee aanhalingen”, merkte de professor op, „versterken op duidelijke wijze de drie historische beweringen, welke gij zoo juist hebt gemaakt. Zij toonen ons duidelijk, dat Centraal-Amerika door elkander opvolgende rassen werd bewoond, dat het timmerhout in Centraal-Amerika verwoest is geweest, en dat aldaar voor het bouwen cement werd gebruikt. Maar hoe kon een jonge boer,

zooals Joseph Smith, deze zaken ontdekken, zoodat ze in het Boek van Mormon konden verschijnen tachtig jaren voordat Dr. O. F. Cook, de zeer geleerde ontdekker, ze heeft gevonden?"

„Dit is zeer zeker het punt, waarom het gaat”, vervolgde de Ouderling. „En op deze vraag is slechts één goed antwoord. Laat ons dit antwoord zoeken. Maar eerst een vraag. Waren deze genoemde feiten reeds in een of ander boekwerk te vinden ten tijde van het uitgeven van het Boek van Mormon?"

„O, neen; deze feiten konden in geen enkel boek worden gevonden,” zeide de professor. „Ik ben er zeker van, dat er geen enkel boek bestond in 1830, welk deze geschiedenis bevatte”.

„Welnu”, zeide de Ouderling, „de vertaler van het Boek van Mormon moet of deze feiten eenvoudig geraden hebben, of anders moet het hem door inspiratie gegeven zijn. Te beweren, dat hij alles geraden heeft en daarbij zoo absoluut juist, zou even belachelijk zijn als de bewering, dat een geschiedenis of roman geschreven kan worden door in een hoed de letters van het alfabet door- een te schudden. Er is slechts één houdbare gevolgtrekking: de vertaler ontving zijn inlichtingen door inspiratie”.

„Ik veronderstel, dat gij ons nu alle, in uw bezit zijnde, bewijzen hebt gegeven over de goddelijkheid van het Boek van Mormon,” bracht de geestelijke in het midden.

„In geen geval; ik heb het onderwerp nauwelijks aangeroerd. Ik heb nog geen enkele der letterlijk vervulde profetiën genoemd, welke het Boek van Mormon bevat. Ik zal slechts den tijd nemen er één aan te halen. U vindt deze opgeteekend in Nephi 30 : 3 en wel: „Want nadat het boek, waarvan ik gesproken heb, zal voortkomen en geschreven zal worden tot de heidenen en wederom tot den Heere verzegeld zal worden, zullen er velen zijn die de woorden gelooven, welke geschreven zijn”.

Ik vraag Uw bijzondere aandacht voor de woorden: Er zullen velen zijn die de woorden gelooven.

Wat beteekenen deze woorden? Zij beteekenen, dat er velen zullen zijn, die zullen gelooven, dat de woorden, geschreven in het Boek van Mormon, inderdaad en in waarheid de woorden Gods zijn. Is deze voorspelling uitgekomen? U kunt allen hierop een bevestigend antwoord geven. Op de eilanden der zee en in landen, heinde en ver, gelooven tienduizenden van ganscher harte, dat het Boek van Mormon werkelijk het Evangelie is, tot de aarde gebracht door den engel, welchen Johannes zag vliegen in het midden des hemels”.

„De Bijbel bevat alles wat God schreef”, zei de geestelijke.

„Het idee, dat God slechts één boek zou hebben, is even enghartig als belachelijk”, merkte de professor op. „Er zijn vele menschen, ongeïnspireerd, die tientallen boeken schrijven. Waarom zou God er slechts één schrijven? Daarenboven zal niemand beweren dat de Bijbel, zooals deze nu is samengesteld, alle geïnspi-

reerde boeken bevat, welke in de bijbelsche landen en in den tijd van den Bijbel zijn geschreven. Lukas zegt als inleiding tot zijn Evangelie: Nademaal velen ter hand genomen hebben, om in orde te stellen een verhaal van de dingen, die onder ons volkomene zekerheid hebben. Waar zijn deze velen? Stel u voor, dat wij ze konden vinden, hebben wij dan het recht ze te verwerpen? Johannes eindigt zijn Evangelie als volgt: En er zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft, welke, zoo zij elk bijzonder geschreven wierden, ik acht, dat ook de wereld zelve de geschrevene boeken niet zou bevatten. — En toch wordt ons geleerd, dat de Bijbel, zooals zij nu door ongeïnspireerde mannen is samengesteld, alles bevat, wat God eenmaal heeft geschreven of van plan was te schrijven.

In 1 Cor. 5 : 9 lees ik over een brief aan de Corinthiërs, welke geschreven is vóór den brief, welken wij nu den eersten noemen. Waar is deze brief aan de Corinthiërs? In Kolossensen 4 vers 16 lees ik over een anderen brief aan de Kolossensen. Deze andere brief is verloren geraakt. In Judas vers 3 lees ik over een brief, welken Judas schreef „van de gemeene zaligheid”. Maar in de Bijbelsche verzameling van heilige boeken is deze brief niet te vinden. In het oude Testament worden veertien verloren schriftuurlijke boeken genoemd. Aldus kan het idee, dat de Bijbel al de heilige Schriften bevat, door ontwikkelde menschen niet aanvaard worden”.

„Maar onze Bijbel bevat alles, noodig te weten voor onze zaligheid”, merkte de prediker met nadruk op.

„Hoe kunt u dit zeggen?” antwoordde de professor. „Er zijn geen twee personen, die het oneens zijn over de stellingen der rekenkunde. Maar u kunt nauwelijks twee personen vinden, die het bijvoorbeeld eens zijn over de Bijbelsche leer van den doop. Denkt u ook niet, dat wij duidelijker onderricht over sommige dezer leerstukken noodig hebben?”

„Nu, ik geloof niet dat het noodzakelijk is, dat wij elk nieuw boek over godsdienst lezen,” antwoordde de dominee.

„Ik denk, dat wij behooren te zoeken, totdat wij alle waarheid hebben gevonden”, sprak de rechtsgeleerde. Paulus zegt (1 Thess. 5 : 21): Beproeft alle dingen, behoudt het goede. — Ik geloof, dat dit een goede vermaning is. Ik zal haar behartigen en het Boek van Mormon lezen, alsmede elk ander boek, dat voorgeeft een openbaring van God te zijn”.

„Hetzelfde zal ik doen”, zeide de Professor met ernst.

„Wordt niet verleid,” waarschuwde de prediker met eenige warmte. „Het is u absoluut verboden eenig ander boek dan den Bijbel als goddelijk aan te nemen. In het laatste hoofdstuk van het laatste boek van den Bijbel lees ik: „Want ik betuig aan een iegelijk, die de woorden der profetie dezes boeks hoort: „indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de pla-

gen, die in dit boek geschreven zijn.””

„Van welk boek is hier sprake?” vroeg de rechtsgeleerde lachend. „Wordt de geheele Bijbel ermede bedoeld?”

„Ja - e - neen. Het boek der openbaring van Johannes wordt hier bedoeld”, antwoordde de dominee met de houding van iemand, die met moeite iets toegeeft.

„Zeer juist”, sprak de rechtsgeleerde. „Uw aanhaling verbiedt slechts den mensch iets aan het Woord van God toe te voegen. Maar in geen geval verbiedt God daar Zichzelf. Ontzeggen de woorden, welke u hebt aangehaald God het recht den mensch meer van Zijn woord te geven?”

„Wel eh, — dat zou ik niet durven zeggen”, antwoordde de geestelijke.

„Natuurlijk niet”, viel de Ouderling in. „U kunt niet zeggen, dat de woorden van Johannes in het Openbaringsboek de bedoeling hadden een einde te maken aan goddelijke openbaring. Want gelijkkluidende woorden staan opgeteekend in Deut. 4 : 2, als volgt : „gij zult tot dit woord, dat Ik u gebiede, niet toedoen, ook daarvan niet afdoen; opdat gij bewaart de geboden van den Heere, uwen God, die Ik u gebiede”. Wat beduiden deze woorden? Klaarblijkelijk wordt ermede bedoeld, dat geen mensch het recht heeft de woorden, welke God geeft, te veranderen door er aan toe te voegen, of er van af nemen. Degenen, die beweren, dat het woord *t o e d o e n*, zooals dit in de openbaring van Johannes geschreven staat, een einde maakt aan goddelijke openbaring, moeten noodzakelijkwijze toegeven, dat de woorden uit Deuteronomium dezelfde beteekenis hebben. Als deze gevolgtrekking evenwel wordt aanvaard, dan moeten wij den geheelen Bijbel verwerpen, uitgezonderd de boeken tot en met Deuteronomium”.

„Gij hebt volkomen gelijk,” sprak de rechtsgeleerde.

„Zonder twijfel”, liet de professor onmiddellijk daarop volgen. De geestelijke bleef stil.

DES MENSCHEN GROOTSTE ZEGEN.

Door E. H. LUND.

Het leven gaat eeuwig voort. Slechts een klein gedeelte ervan speelt zich af in deze sterfelijkeheidsfeer. Het strekt zich na deze enge, door geboorte en sterven begrensde tijdsperiode uit in een eeuwig, steeds wijder wordend, steeds meer vooruitgaand toekomstig arbeidsveld.

Bij de overdenking van dit voortdurend grooter wordend ontwikkelingsveld van het menschelijk leven in den hoogsten zin des woords, komt een gedachte tot mij, welke zich in den vorm van de volgende vraag aan mij opdringt: „Wat is ten slotte het „grootste” dat in het leven van een man kan komen?”

Als antwoord hierop kunnen lichamenlijke gezondheid, levenskracht, geestelijke macht, evenwichtigheid genoemd worden. Dit alles is zeer goed. Deze eigenschappen vormen inderdaad een der grootste bezittingen eens menschen gedurende dit aardisch bestaan.

Een ander zal wellicht antwoorden met de woorden van David den Psalmist (Psalm 127): „Ziet, de kinderen zijn een erfdeel des Heeren; de vrucht des schoots is een belooning. Gelijk de pijlen zijn in de hand eens helds, zoodanig zijn de zonen der jeugd. Welgelukzalig is de man, die zijnen pijlkoker met dezelve gevuld heeft.”

Kinderen zijn inderdaad een zegen, een zeer groote zegen de kracht van het gezinsleven. Zij zijn een aansporing en zelfs een zeer groote aansporing om naar succes en vooruitgang te streven.

De Heer gaf Abraham een groote belofte betreffende zijn zaad: het zou zoo ontelbaar zijn als het zand aan het strand der zee of als de sterren van het uitspansel. Ook het stof der aarde werd genoemd in vergelijking met het oneindig groote getal zijner nakomelingen. Tevens zouden door zijn zaad alle geslachten der aarde gezegend worden, daar hem de groote eer zou geworden, dat uit zijn lendenen de Verlosser der wereld zou geboren worden.

Kan er een grooter zegen gegeven worden? Een mensch verheugt zich in zijn kinderen. Met trots volgt hij hun groei en ontwikkeling. Toch is deze vreugde niet geheel vrij van een wrangen bijmaak, veroorzaakt door de gedachte, dat er binnen eenige jaren een verandering zal komen. De kinderen, nu zijn trots, zullen eenmaal vertrekken, zich een gezelschap kiezen. Na verloop van zekeren tijd zal de huiselijke haard langzamerhand verlaten worden tot ten slotte de eerste twee alleen weer overblijven.

Dit is de wet der natuur. Zoo behoort het te zijn en niet anders. Uitbreiding, ontwikkeling, vergrooting. „Waarin ligt dan de troost des menschen?” In de wetenschap, dat door het grooter worden zijner familie en de uitbreiding der gezinnen zijner kinderen en kindskinderen hij het hoofd zal zijn van een talrijke schaar nakomelingen. Ten deele is dit zeker waar.

Maar waarin dan vindt de mensch de hoofdoorzaak van de vreugden des levens en de drang tot den arbeid? Er wordt gezegd: In dit leven is de liefde het hoogste. Dit is eveneens waar..... vooropgesteld, dat er iets is, waarop de liefde gericht kan zijn en waardoor zij steeds kan bestaan en toenemen.

Adam was niets..... zou absoluut onbetekenend zijn gebleven zonder zijn Eva.

De man en zijn vrouw..... verenigd zullen deze twee tot één vleesch zijn. Een samenleven gezegend en geheiligd door een liefde „die verstaat!” „Daarom zal een man vader en moeder verlaten en zijn vrouw aankleven”. Zij vormen een twee-eenheid en beginnen daarmee een nieuw hoofdstuk in hun boek des levens. Eén van hart, gemoed, gevoelens; de geest van vreugdevolle harmonie overheerscht hen, verhoogd door den zoeten invloed van den geest

van God. Door de velden der eeuwigheid, misschien langs doornige, harde paden van zwaren arbeid, in strijd en ontbering, gedragen door wederzijdsch liefhebbend vertrouwen en geloof... zijn wij steeds elkanders hulp en inspiratie. Kinderen komen... tot een zegen, een troost; daarna volgen de huwelijken van deze: zij gaan en bouwen eigen nestjes, misschien ver van den boom, waarin het ouderlijk nest zich bevindt. Weer vinden we die twee alleen, de vader en de moeder... evenals in het begin; man en vrouw in hun afgaande jaren... zij naderen het einde van dit leven — dubbel aan elkander verbonden door de sterke banden, welke door het ouderschap gevormd worden; het onderlinge vertrouwen in elkander en de wederzijdsche genegenheid blijven bestaan, zijn sterker geworden en bevestigd door de gezamenlijke ondervindingen der vele jaren, welke achter hen liggen: van zorgen en vreugden, tegenslagen en successen; elkander schragend met hun niet te schokken geloof, achting en genegenheid.

En zoo vormt zich vanzelf de volgende vraag: „Wat kan schooner zijn dan het echtelijk leven van man en vrouw, door de liefde gedragen?”

Voor eeuwig en altoos zal de vrouw, die den eeretitel van echtgenoot draagt, als zoodanig de nooit falende, geloofopbouwende, troostende gezellin van haar echtgenoot zijn.

Daar „de man niet voor de vrouw geschapen werd, doch de vrouw voor den man”, en daar eveneens „noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man is in den Heere”, is de man niet volkomen, volmaakt, en kan hij derhalve geen vooruitgang hebben, geen grooter worden beleven, zonder zijne vrouw. Want „de vrouw is de glorie van den man”.

Het volledige antwoord op onzen vraagtitel kan dus luiden als het volgt: De allesovertreffende, hoogste zegen, welke aan den man in het eeuwigheidsbestaan kan gegeven worden, is de liefde van een goede vrouw, wier liefdevol gezelschap hem in staat stelt te strijden en te slagen, die met hem de zorgen draagt en in de vreugden deelt, alsook in tegenslagen en successen met hem is, in de wisselvalligheden van het lot gedurende hunne nooit-eindigende levensreis, terwijl de heerlijkheid van het vader- en moederschap bij hen verblijft in alle eeuwigheid.

„Deseret News”.

„Heb God lief en doe wat gij wilt!” dat is een verheven kreet der dankbaarheid en der liefde: dat is de levendige verkondiging van het ware beginsel des menschelijken levens. Maar — het is niet de leus van den mensch, noch zelfs die van den Christen. 't Is voorzigtiger te zeggen: „Heb God lief en doe wat God will!” — Dat heeft God zelf gezegd, die beter dan de mensch weet wat in den mensch is.

Alexandre Vinet.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: FRANK I. KOOYMAN - ASSISTENT: PIETER VLAM

HARE MAJESTEIT KONINGIN WILHELMINA

31 Aug. 1880—31 Augustus 1930.

Meer nog dan alle andere jaren zullen op den 31sten Augustus a.s. de gedachten van ons volk uitgaan tot de geëerbiedigde Persone van onze Koningin. Mochten wij voor enkele jaren Haar vijf-en-twintig jarig Regeeringsjubileum vieren, nu hebben wij het voorrecht onze Landsvrouw op haar vijftigsten geboortedag te begroeten.

Als Nederlanders, bekend met de geschiedenis der laatste halve eeuw, beseffen wij de groote beteekenis, welke de regeering van Koningin Wilhelmina voor ons volk heeft gehad en nog heeft.

Hoe ook onze staatkundige denkwijze moge zijn, voor Hare groote gaven, Haar beleid, Haar godsvrucht en Haar machtig voorbeeld van plichtsbesef in den hoogsten zin des woords, passen ons gevoelens van respect en bewondering.

Niet alleen dat wij als Heiligen der Laatste Dagen ons gewillig voegen naar het twaalfde geloofsartikel, hetwelk luidt: „Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten”, maar wij eeren en eerbiedigen Haar ook zonder dit, als onze Vorstin, als onze Lands-Moeder, het hooge symbool van de eenheid van ons volk, op welke eenheid, hoe verdeeld het in sommige opzichten ook moge zijn, Zij in de uren van nood en gevaar nooit tevergeefs een beroep heeft gedaan.

Moge het Haar gegeven zijn onder den zegen des Heeren nog vele jaren met ons te zijn en moge de Heer Haar gestadig zegenen met wijsheid, ootmoed en gezondheid. Als Nederlandsche Laterdaagsche Heiligen brengen wij Haar op dezen dag onze gelukwenschen en zegenbeden, terwijl wij deze gelukwenschen gaarne uitstrekken tot H.M. de Koningin Moeder, tot Prinses Juliana en den Prinsgemaal.

VLAM.

HET VOLLE LICHT.

Een Schets. Door Ben Daniels.

Het was een heerlijke zomernamiddag. Twee jonge mannen zaten in de koele schaduw van een hoog en duintop over de wijde, zacht-ruischende zee te turen. Op het strand vermaakten twee knapen, blootsvoets, zich met de speelsche golfjes. Wat verder trippelden bedrijvige strandpluviertjes driftigjes door de schelpen, zoekende naar buit. Een aantal stoere zilvermeeuwen en enkele slanke sterns zaten rustigjes op een kale zandbank. In de verte ontwaarde het oog de getaande zeilen van enkele visschersvaartuigjes en nog verder verried een zwarte rookpluim, scherp tegen den gezichtseinder afstekend, de aanwezigheid eener stoomboot.

De jonge mannen vormden in hun voorkomen een opmerkelijk contrast. Was de een als heer gekleed, de ander droeg een werkpak: blauwe kiel en bruine broek. De nette hoed van de eenen lag vertrouwelijk naast de eenvoudige pet van den ander in het mulle zand. Het eigenaardige tweetal was in een druk gesprek gewikkeld.

„O, zeker, ook ik vind het vergezicht mooi,” zei de werkman, wiens woorden meer beschaving aanduidden dan men misschien bij hem verwacht zou hebben. „Maar toch niet zoo buitengewoon; het zal de gewoonte wezen — ik ken geen contrast.”

„Goed opgemerkt, ouwe makker. Zoo is het juist. Indien je, als ik, jarenlang in het Rotsgebergte vertoefd hadt, waar hemelhooge berggevaarten het vergezicht belemmeren, hoewel de lucht daar veel ijler en helderder is dan hier, zou je ook aan dit schouwspel je hart ophalen”.

„Zijn Utah's bergen mooi?”

„Ik zeg volmondig ja, maar anderen beweren even stellig het tegendeel. Hoe dat komt? De oplossing is eenvoudig. Het mooie van het Rotsgebergte ligt in zijn indrukwekkende grootsheid, dat onzegbaar overweldigende — een heel ander mooi dan Holland's natuurschoon. Men moet het leeren waardeeren.”

„Dat kan ik begrijpen, maar wat ik niet verstaan kan, Wout,” sprak de werkman, plotseling het gesprek op een ander onderwerp brengend, „is, dat jullie tempel daar zulk een magneet is voor velen. Kunnen wij God niet overal aanbidden? Ik ben niet zoo fijn vroom en kerksch, maar bid als ik daartoe innerlijk aangedrongen wordt, en ik weet dan dat het mij goed doet. Wat is toch het aantrekkelijke in dien tempel? Je bent er immers in geweest?”

Een zonnig glimlachje gleed over Wout's gezicht.

„Meer dan eens Bart. Maar sta mij toe, het antwoord op je andere vraag niet terstond te geven. Ik zal op een ander onderwerp overspringen, waarmee je het verband niet dadelijk zien zult. Je

weet nog wel hoe wij ons op school verkneuterd hebben over Koning Radbout, dien ouden Westfries uit de vaderlandsche geschiedenis — maar daar komen de jongens, laten wij hen eens polsen, of ze het verhaal kennen.”

Beide knapen waren goed met de interessante overlevering bekend, want terwijl de een vertelde, voegde de ander er nu en dan een gepaste aanvulling aan toe. Toen het Christendom eenigszins voet begon te krijgen bij Fries en Bataaf, zou ook Radbout, de Friesche koning, gedoopt worden. „En waar ga ik nu heen, als ik sterf?” had hij gevraagd, terwijl hij reeds met een been in het water stond. „Naar den hemel, natuurlijk!” „En waar zijn mijn voorouders?” „Ja..... die zijn — het hooge woord moest er uit — in de hel!” „Als de zaken zóó staan,” had de vorst, zich terugtrekkende, gezegd, „ga ik liever naar de hel bij mijn vaderen, dan met het armzalige hoopje Chirstenen naar den hemel!” De jongens, op weg naar huis, liepen lachend de duinen in.

„Precies als wij vroeger,” merkte Wout op.

„Precies als wij,” herhaalde Bart werktuigelijk.

„Ook w ij vonden het vroeger aardig,” hernam de eerste, „maar zonder onszelven van een en ander rekenschap te geven. Wat denk je nu van Radbout, had hij het bij het rechte eind of niet?”

„Ik zou het niet graag beslissen — ik moet zeggen: ik weet het niet. Zijn wèl ruwe, maar kordate manier van doen heeft mij altijd goed bevallen. En toch — ongedoopten komen niet in den hemel, wordt ons geleerd.”

Wout's oogen glommen vergenoegd. De loop van het gesprek scheen hem te bevallen. Hij plukte een duinhelmpje en ging ermee schrijven in het witte zand. Na een poosje vroeg hij: „Als die zending eens niet de waarheid verteld heeft?”

Bart sprong op.

„Twijfel je dááaraan?” riep hij uit. „Maar dan twijfel je óók aan het heele Christendom!”

„Niet zoo haastig, Bart, niet zoo haastig! Ga zitten! Ik twijfel aan het Christendom, noch aan zijn zending — een zegen voor duizenden. Maar ik geloof niet, dat de Christenheid het volle evangelie predikt.” Wout werd ernstig en sprak met overtuiging. „Hadden koning Radbout' vaderen het evangelie gehoord? Neen. Welnu, waar geen wet is, is geen overtreding, nietwaar? Ik geloof niet dat de apostel Paulus dadelijk van hel of hemel gesproken zou hebben. Hij had den doopeling wel een meer bemoedigend antwoord gegeven. Heb je dit wel eens gelezen?” Wout had een zakbijbeltje voor den dag gehaald en las overluid:

„Anders, wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?”

„Ik heb het heele Nieuwe Testament doorgelezen, maar dàt is mij nog nooit opgevallen,” bekende Bart. „Laat mij het eens lezen.”

Hij las het twee, driemaal over en vroeg:

„Dus je denkt.....?”

„Dat de levenden voor de dooden gedoopt kunnen worden. Koning Radbout had zich voor zijn vaderen kunnen laten doopen. Dàt had zijn prediker hem moeten vertellen, maar die leermeester had niet de volle heilsboodschap; hij had veel goeds, ongetwijfeld, maar niet al het geopenbaarde. De kerk was in afval.”

„In àfval? En de zendingen kwámen hier pas?”

„Toch kan het niet anders. Waarom brachten die zendingen niet deze hoopvolle leer van den doop voor de dooden, die troostrijke prediking, dat de levenden iets voor de overledenen kunnen doen? Hunne bedoeling was hoogstwaarschijnlijk goed, maar zij hadden niet de gansche blijde boodschap.”

„Dan zou er dus een bevredigende oplossing geweest zijn voor koning Radbout: hij had gedoopt kunnen worden, zelf, en voor... maar”, viel Bart zichzelf in de rede, „Báát doopen iets als men niets van het Evangelie afweet? Radbout's voorvaderen stierven in onkunde.”

„Ik had die vraag reeds eerder verwacht”, glimlachte Wout. „De leer van het werk voor de dooden, of, zooals wij haar soms kortweg noemen, het tempelwerk, heeft een waardige tegenhanger in een ander leerstuk.”

Hij bladerde in zijn zakbijbeltje en hernam:

„Lees dit eens, één Petrus vier, vers zes.”

Bart las:

„Want daartoe is ook den dooden het evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel geoordeeld zouden worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.”

Doop voor de dooden... prediking aan geesten... mogelijke zaligheid voor allen... Een nieuw leven ontwaakte in Bart's ziel. Hij, die niet zoo „fijnvroom en kerksch” was, werd onweerstaanbaar aangetrokken door de boodschap van zijn makker. Nu ging het eensklaps door zijn gedachten als een helder licht, dat door al zijn gesprekken met Wout een draad liep, die uitkwam op dit... dit wat zijn ziel nu bezig hield: de kerk, waarin hij opgevoel was... andere kerken óók... waren voos. Hijzelf had het best kunnen zien, als hij maar had willen zien... maar zijn oogen zágen het toen niet... hij was blind geweest... De bijbel leerde toch zoo duidelijk alles wat Wout zoo gaandeweg gepredikt had... Maar waarom had hij het zelf nooit begrepen, toen hij de Schrift las? Terstond sprong in zijn gedachten op de geschiedenis van Filippus en de kamerling: „Verstáát gij ook, hetgeen gij leest?”... „Hoe zou ik toch kunnen, zoo mij niet iemand onderricht?”... Zóó was het... Dominee had

hèm onderricht... heel veel goeds wel... maar niet die dingen, welke hij nu van Wout leerde... Vreemd toch, het antwoord, dat dominee hem onlangs gegeven had... Hij, Bart, had met hem over den doop en handoplegging gesproken..... dominee geloofde niet, dat die uitwendige dingen noodig waren voor de zaligheid... „Maar”, had Bart verwonderd uitgeroepen, „maar waarom voltrekt u dan den kinderdoop, die bovendien heelemaal niet in den Bijbel staat?” Dominee’s antwoord stond in vlamme letters in Bart’s geheugen gegrift: „Omdat mijn plicht als predikant dat gebiedt!”... Dáárom deed dominee het... niét omdat hij het noodig achtte of omdat de Bijbel het leerde... neen, golfde het op in Bart’s ziel, dié leerde het niet. De Bijbel sprak wèl van andere dingen... Wout had hem er op gewezen. Leuk toch, die Wout... twaalf jaar geleden was hij naar Amerika gegaan met zijn ouders... nu was hij terug gekomen als zendeling... was toch óók maar een gewoon werkmán... maar thuis in Gods Woord!... En zijn leerstukken pasten allemaal als een bus. Daar waren: afval en herstelling... zelfgezag en hemelgezag... kinderdoop en onderdompeling... uitverkiezing en vrije wil... lidmaatbevestiging en handoplegging... oude en nieuwe openbaring... vóórbestaan en na-leven... De leer van het voor-leven, die had Wout zoo eigenaardig te berde gebracht. Hij had een lied gezongen... hoe heette het ook weer? O ja, „O, m i j n V a d e r”... hoe aangrijpend was dat... en toch zoo eenvoudig mooi... En Wout had een ander vers vertaald van een Engelschen dichter... wacht, dat was achterin zijn Bijbelteje geplakt... kijk de vertaling stond er bij:

„Geboorte is slechts een droom en een vergeten,
De ziel, die met ons rijst, de levensster,
Heeft andere baan gemeten
En komt van ver;
Niet in besliste onwetendheid,
Niet in totaal-vergetelheid —
Wij komen langs een glorie-pad
Van God, ons aller bakermat.”

Dat alles boeide Bart in hooge mate. Maar nog nooit had het tot zijn ziel gesproken als nu... had het gesprek van vandaag het gedaan? Neen, toch niet! Bart herinnerde zich, dat zij laatst ook over bijna dezelfde dingen gesproken hadden... vreemd toch... toen had het heelemaal geen indruk op hem gemaakt... nú ging zijn ziel er naar uit als een bloem naar het licht... De weg was nauw: niemand kon ingaan, tenzij hij wedergeboren was uit water en geest... maar Gods liefde was zoo groot: de dooden kregen zelfs in het geestenrijk nog een kans... en de levenden konden gedoopt worden voor de overledenen, die in de geestenwereld niet uit water konden wedergeboren worden... Hoe redelijk en goed klonk dat... Wout predikte de waarheid!... wat wist die Wout veel!... op alles

een antwoord of een redelijke veronderstelling... Bart wou méér weten... Wout moest hem meer vertellen... waar wàs Wout?

Terwijl zijn makker zich met zijn eigen gedachten bezig hield, was de zendeling op den hoogen duintop geklommen, vanwaar hij een prachtig gezicht had op de ondergaande zon. De zacht-gloeien-de schijf, niet meer hel-vlammend als op den dag, dook juist in trillende purperbaren onder. Het gansche westen stond in rossen brand. Toen nam de gloed af, wazige schemering daalde neder. Een wijle dreven hoog aan den hemel enkele trage roze volkjes... de nacht zou komen, maar het was of de dag draalde, draalde...

Ook Bart was naar boven geklommen en keek lang naar het machtige schouwspel. Toen legde hij zijn hand op Wout's schouder. „Een treffend beeld”, zeide hij.

„Waarvan”, vroeg Wout, omziend.

„Van de eerste eeuwen van den afval: de evangelie-zon was verdwenen, maar nog was de nacht er niet... de dag draalde, dráálde ... dien gloed — schemergloed — hadden de zendingen in Radbout's tijd... niet het volle licht...”

Er welde iets vochtigs in Wout's oog. Hij greep zijn makker bij de schouders en riep, terwijl een heldere traan van oog- naar neushoek biggelde:

„Bart, jongen, je begrijpt het! Ik dacht wel, dat je komen zoudt! den hemel zij dank! Mijn bidden is verhoord!”

Toen nogmaals naar het westen blikkend, waar het laatste rozige schijnsel wegstierf, zeide hij geroerd:

„En weet je waaraan ik dacht? De zon heeft weer een dag geschenen over allerlei menschen... was voor allen bestemd... zoo is óók het evangelie-licht bestemd voor àllen. Wèl hem, die het waardeert, „want de nacht komt, waarin niemand werken kan.””

„En wèl hem, die, in het geestenrijk in ketenen der duisternis vertoevend, een vriend op aarde heeft, die tempelwerk voor hem doet”, sprak Bart.

De zendeling greep, terwijl zij beiden den zanderigen duintop afdaalden, zijn metgezel bij den arm.

„Je verståát het”, juichte hij, „straks zal de magneet — Gods Huis — beginnen te trekken en zal je een heiland op Zion's berg willen zijn.”

Zij hadden den terugweg ingeslagen en liepen een poos zwijgend naast elkander voort. Plots bleef Bart staan.

„Daar is water”, zeide hij, in de richting der zee wijzend, „wat verhindert mij...?”

„Als je van ganscher harte gelóóft”, antwoordde Wout ernstig, „is er geen belemmering; voor jou evenmin als indertijd voor den kamerling. Kom mee”.

En met gezwinden pas wendden zij zich naar den waterkant.

HET GEBED.

Nooit zullen wij leeren verstaan hoe grensloos Gods barmhartigheid is. De Grooten der aarde zijn de smeekingen en verzoekschriften, die wij hun aanbieden, spoedig moede. Maar God wordt onze gebeden nimmer moê. Zijn gehoorzaal staat altijd open, voor den aanzienlijkste zoowel als voor den allergeeringste. Om toegang te verkrijgen, wordt geen gala-kleed vereischt: de lompen der armoede worden er evenzeer toegelaten als het purpr en „zeer fijn lijnwaad”; de arbeider zoowel als het koningskind. Men behoeft niet te kloppen aan de deur of te wachten in het voorportaal: mijn Meester is altijd genaakbaar, op ieder uur van den dag en van den nacht. En acht gij het noodig uw verzoek vooraf te bestudeeren, het door een bekwame hand te laten stellen, het te doen drukken en het van buiten te leeren? Gij bedriegt u. Niets van dit alles is noodig. Het Gebed is niet een gewrocht der pen: het Gebed is de toewijding van ons hart, ons werk, en al onze nooden. Het Gebed is niet een toespraak met woorden of in gedachten: het is een kreet der ziel, een traan des harten.

Uwe gebeden zijn onnut, als gij niet de innerlijke overtuiging hebt, dat God u geven kan wat gij Hem vraagt en het geven zal als het Hem behaagt.

G. H. SPURGEON.

DE KREET VAN 'T INNIGST ZIELSBEGEEREN.

Daar ruischt door alle hemelstreken
 Een zucht, een klacht, een bede, een lied:
 In duizend talen 't eene teeken
 Van 't geen niet eene kan vertolken,
 En toch in 't hart van alle volken
 Zich altijd weder hooren liet.

Het is de kreet van 't menschenharte,
 Bij 't angstig worst'len met het lot,
 Om licht, om steun, om troost in smarte.
 Het is, wat wiss'len moge of keeren,
 De kreet van 't innigst zielsbegeeren,
 Het is de kreet naar U, o God!

HUGENHOLTZ.

ZENDINGSNIEUWS.

Amsterdamsche Conferentie.

Het verslag van de Amsterdamsche Conferentie verschijnt in het volgende Ster-nummer.

Aangekomen.

Op 1 Augustus j.l. zijn te Rotterdam aangekomen Ouderling Johannes van Katwijk Jr. uit Salt Lake City, en Ouderling Max R. Warner uit Spanish Fork, Utah, om hier te lande eene zending te volbrengen. Ouderling Katwijk is te Den Helder, Ouderling Warner te Groningen geplaatst.

BROEDERLIEFDE.

Gij wand'laar op Gods wegen,
 Hoe heerlijk is uw lot!
 In d' eendracht ligt een zegen,
 Een zalig zielsgenot.
 Is liefd' uw hoogst gebod,
 Een hemel lacht u tegen:
 Waar liefde woont, woont God!

Met rozen-vingertoppen
 Stort liefd' in 't rein gemoed
 Een dauw van balsemdroppen,
 Zoo lavend en zoo zoet,
 Als die bij d' uchtendgroet,
 De dorre bloesemknoppen
 Verjongd ontluiken doet.

O God! Gij zijt het leven,
 Wijl Gij de liefde zijt.
 Wilt Gij ons liefde geven,
 Dan leven wij altijd.
 De liefde heeft haar strijd,
 Maar wordt aan 't eind van 't streven
 Tot koningin gewijd!

J. J. L. TEN KATE.

INHOUD.

Koninginnedag	265	Het Gebed	279
Een Nieuwe Boodschap van God	266	De Kreet van 't innigst ziels- begeeren	279
Des menschen grootste zegen	270	Amsterdamsche Conferentie	279
Hare Majesteit Koningin Wilhelmina	273	Aangekomen	280
Het volle licht	274	Broederliefde	280

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B
 Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.